

Θεία ἄνθος. Γίνεται μετὰ τὴν ἀνάκαυσιν, ἥτοι καίοντες το εἰς χύτρας ἐπὶ τούτῃ καμωμένας, συνάξουσιν εἰς τὸ σκέπασμά της τὴν κόλλημένην ὕλην διὰ τῆς ἀναθυμιάσεως, καὶ πωλεῖται εἰς μεγάλας ψωμῆς, ἢ κομμάτια, ἢ καὶ κόνιν. Τὸ εἰς ψωμῆς καλὸν, εἶναι ἑλαφρὸν, γλυκὺ, εὐφραυστον, πλεον λευκὸν, ἢ κίτρινον. Τὸ δὲ εἰς κόνιν πρέπει νὰ ᾖναι λευκότετον χρυσοκιτρινόλευκον, καὶ νόστιμον εἰς τὴν γεῦσιν. Χρησιμεύει πολὺ εἰς τὴν Ἱατρικὴν, καὶ νομίζεται ἑξαιρετον εἰς τὰ πάθη τῆς πνεύμονος. Συνάξεται ἄνθος Θείου καὶ ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τῶν θειωδῶν θερμῶν εἰς τὴν Ἀκκίσ-γράφαν περὶ τὰ στόμια τῶν πηγαδίων, τῶν λετρῶν ἐκείνων, καὶ ἀλλαγῆ.

Οἱ Χυμικοὶ ἐκβάλλουσιν ἀπὸ τὸ θείον διαφόρες ἔσias, καὶ ὑποστάσεις, καὶ τὰς ὀνομάζουσιν, ἔλαιον, πνεῦμα, ἄλας, γάλα, καὶ βάλσαμα τῶν ὁποίων καὶ αἱ κατασκευαὶ, καὶ αἱ χρήσεις εἶναι ἴδιαι τῆς Φαρμακοποιίας, καὶ ὄχι τῆς Ἐμπορίας. Τὸ βάλσαμον τῆτο εἶναι ὠφέλιμον εἰς τὰ στηθικὰ πάθη, καὶ γίνεται μετὰ τὸ μίγμα ἄνθος Θείου, ἢ καθαρῆς Θείου κοπανισμένῃ, καὶ ἔλαιῃ, ἐψημένων εἰς τὴν φωτίαν.

ΘΕΡΜΟΣ. Ἰδὲ ΛΑΘΥΡΙΑ.

ΘΗΚΗ ὀνομάζεται κάθε πρᾶγμα χρήσιμον, εἰς τὸ νὰ βάλληται ἄλλο μέσα διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ. Τὰς τῶν μαχαιρῶν, καὶ σπαθίων ἢ κοινὴ Γλῶσσα τὰς λέγει **Θηκάρια**· εἰς ἄλλα τὰς μεταχειρίζεται κατὰ σύνθεσιν μετὰ τὸ τιθέμενον πρᾶγμα, ὡς κοχλιαροθήκη, βελονοθήκη, στακτοθήκη, καὶ ἄλλα· ὅσας δὲ ἔχουσιν πολλὰ ἐντεθειμένα, ὡς ὀδοντοξέστην, μολιβοκόνδυλον, ψαλλίδι, καὶ ὅμοια, τὰς ὀνομάζομεν ἀπλῶς **Θήκας**, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρήγαγον οἱ Γάλλοι τὸ **Ἐτῦι**, καὶ οἱ Ἱταλοὶ τὸ **Astuccio**. Γίνονται δὲ ἀπὸ ξύλα, χόρτον, κόκκαλα, καὶ μέταλλα εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ πωλοῦνται παρὰ τῶν λεπτοπώλων ἐργαστηριαρίων, τῆς ὁποίας Ἰταλῶδες ὁ κοινὸς λαὸς λέγει, καὶ οἱ Τῆρκοι **Τοχαφτζῆδες**, ἥτοι λεπτῶν καὶ νοστίμων πραγμάτων πωλητῆς. Ἡ Γαλλία,

καὶ Ἀγγλία εὐδοκίμου ἔς τῶν τοιούτων, καὶ ἄλλων ποικίλων Θηκῶν κατασκευὴν.

ΘΗΚΑΪΡΙ. Σπαθίου, ἢ μαχαίρας, καὶ τοιούτων ὀπλων θήκη· τὰ κοινὰ θηκάρια γίνονται ἀπὸ ξύλον ποταπὸν, καὶ ἐπενδύονται μὲ λεπιοβύρσαν, ἢ ἀπλῆν βύρσαν, τὰ δὲ καλά, καὶ μάλιστα τῶν ἀξιωματικῶν μὲ μεταξωτὸν ἑτερόμαλλον χρυσαργυροπετραδιοστόλιστα, καὶ ὅλα κατασκευάζονται παρὰ τῶν ἐντοπίων χωρὶς μετοχὴν τοῦ Ἐμπορίου.

ΘΗΡΙΑΚΗ. Ὀπιῶδες ἔκλεγμα, ὑγρὸν, καὶ σύνθετον ἀπὸ διαφόρων βοτάνων διαλεγμένας, ἐτοιμασμένας, καὶ κοπανισμένας εἰς κόνιν, καὶ συνδεδεμένας μὲ καθαρὸν μέλι. Ὀνομάσθη δὲ ἔτω, διότι ἡ κυριωτέρα χρῆσις τῆς ἐπενοήθη, ὡς ἀντιφάρμακον εἰς τὸ φαρμάκι τῶν θηρίων, ἢτοι ὀφιδίων. Χρησιμεύει δὲ, καὶ ὡς δερμαντικὸν ἐναντίον εἰς τὴν ἐξασθένεισιν τῆ ζωτικῆς δερμῆς, καὶ ὡς ὑπνωτικὸν εἰς τὰ βρέφη.

Ἐφευρετὴς ταύτης φημίζεται ὁ περίφημος Ἀνδρόμαχος, Ἰατρός ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν διέγραψε δι' ἐλεγείων στίχων.

Ἡ καλιτέρα Θηριακὴ κατασκευάζεται εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ διαδίδεται εἰς τὴν Οἰκισμένην εἰς μικρὰς θήκας ἀπὸ πέταλα κασσιτερωμένα σιδήρεα, καὶ διὰ τὰ ἦναι γνησία πρέπει νὰ μετακομισθῆ κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Βενετίαν· διότι καὶ ἀλλαχοῦ κάμνουν κατωτέραν, καὶ μεταχειρίζονται ἀπαραλλάκτως θήκας, καὶ σύμβολα.

ΘΗΡΙΑΚΟΝΑΜΑ, Acqua Teriacale, ἢ Θηριακόξιδον κατασκευάζεται εἰς τὸ Μουτπελλιέρον, καὶ τὰ Παρίσια, καθὼς καὶ Θηριακὴ καλὴ ὅταν ἦναι γνησία. Εἶναι ἀφέλιμον εἰς τὸν νοσῶδη ἀέρα μυριζόμενον ἢ ἀλειφόμενον εἰς τὰς σφυγμοὺς, καὶ τοὺς μὴνιγγας.

ΘΡΗΣΣΑ. Ἡ Πέστροφα, ὀφάρι τῆ γλυκῆ νερῆς, ποικίλον, μὲ χρώματα κίτρινα, καὶ κόκκινα· αἱ μικραὶ εἶναι συνήθεις, καὶ κοινὰ εὐρισκόμεναι εἰς τὰ μικρὰ ποτάμια, καὶ ρύακας· αἱ δὲ μεγάλαι ὀνομάζονται καὶ

Σαλμωνικάι, ἤτοι ὁμοιάζουσι, καὶ ἀλατίζονται, ὡς τὸν Σαλμῶνα. Ἰδὲ ΣΑΛΜΩΝ.

Εἶναι τοιαῦται καὶ αἱ ἀλιευόμεναι εἰς τὴν λίμνην τῆς Καστορίας, αἱ ὁποῖαι καθὼς μὲ βεβαιῶσιν οἱ ἐντόπιοι, γίνονται ἕως 5, καὶ 7 ὀκάδων, καὶ ταριχεύονται ἀλατισταί, καὶ καπνισταί· ἔσαι δὲ παχύταται, εἶναι καὶ ἐξαίρετοι εἰς τὴν γεῦσιν· ἐμπόριον ὅμως δὲν κατορθῶσι διὰ τὴν ἀνεπιτηδεύτητα τῶν περιοίκων ἐκείνης τῆς λίμνης.

Τοιαῦται καὶ αἱ εὕρισκόμεναι εἰς τὴν λίμνην τῆς Γενεύης εἶναι, καὶ διαγράφονται, καὶ εἰς ἄλλα μέρη· αἱ μεγάλαι τέτων γίνονται ἕως 10 ὀκάδες, καὶ ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὸν Σαλμῶνα· κυνηγῶν πολὺ τὰ μικρὰ ὄψαρια, καὶ γεννῶν εἰς τὴν καθαρὰν ἄμμον.

ΘΟΪΑΣ. Τὸ Τζακάλι, ζῶν τετράπεν σαρκοφάγον ὁμοιον κατά τι, καὶ ἰσομέγεθες μὲ τὸν λύκον, κιτρινοστακτόχρην, ζῶν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τὰ δάση καὶ ὄρη.

Πολλοὶ Θοῖαντες συναθροίζόμενοι ὀρμῶσιν ἀγεληδὸν τὸν χειμῶνα, καὶ εἰς τὰ χωρία χωρὶς νὰ φοβηθῶν τὰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὰς φονεύουσι, καὶ μεταχειρίζονται τὸ δέρματων διὰ χειμωνικὴν ποταπὴν διφθέραν, καθὼς καὶ τοῦ λύκου.

ΘΥΜΙΑΜΑ ὠνομάσθη τὸ λίβανον, ὅτι ἀνέκαθεν συνεδίσθη νὰ προσφέρηται θυμίαμα εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν, καὶ διέβη ἐκ τῆς εἰς τὴν Ἱερὰν μας Λατρείαν τῆς Ὀντος Θεοῦ. Λίβανον δὲ, διότι ἐγένετο εἰς τὸ ὄρος τῆς Λιβάνου· εἶναι δὲ κόμμι, ἢ ῥητίνη ἀρωματικὴ, καὶ εὐώδης κοινῶς γνωστὴ εἰς ὅλα τὰ Χριστιανικὰ Γένη, καὶ συνειδισμένη.

Λιβανοφόρος καὶ Ἀρωματοφόρος ὠνομάσθη ἀνέκαθεν ἡ Ἀραβία, καὶ ἕως τῆς σήμερον ἐκεῖθεν ἐκβαίνει, καὶ διαδίδεται τὸ Θυμίαμα εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, διότι τὸ τῆς Ἰνδίας δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τῆτο (1).

Εἶ-

(1) Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας εἰς τὴν πρὸς Ἀριστοτέλην ἐπιστολήν

Εἶναι δὲ δάκρυ, τὸ ὁποῖον καὶ ἀρσενικόν, (ἀμφότερα διὰ τὸ σχῆμα) ὀνομάζεται, καὶ τοῦτο εἶναι ὁ κυρίως Λίβανος, ἢτοι ὀλόλευκον, καὶ ἐγκριτότερον Θυμίαμα· καὶ κοινὸν Θυμίαμα, ἢτοι ἀνακατωμένον, τὸ κατώτερον. Ἡ Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου διακρατεῖ ἀκόμη τοῦ θυμιάματος τὸ ἐμπόριον, δι' ὅλην τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν, καὶ τὰς περὶ αὐτὴν Ἠπεύρας· φέρεται δὲ εἰς κροφίνες, καὶ σπυρίδας· Καφάσια τὰ πρῶτα, καὶ Ζιμβίλια τὰ δεύτερα λεγόμενα.

Δαπανᾶται μεγάλη ποσότης θυμιάματος εἰς τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, καὶ ὀλίγον εἰς Γαλληνικὰς συνθέσεις ἰατρικῶν ἀπὸ τὸ λεγόμενον δάκρυ, ἢ ἀρσενικόν, καθὼς καὶ εἰς μερικὰς χυμικὰς πράξεις. Καλὸν εἶναι τὸ δάκρυ, καὶ ἀπὸ τὸ ἀνακατωμένον ὅσον ἔχει περισσότερο δάκρυ πωλεῖται μὲ τὸ κανδάρι. Ἡ Κωνσταντινούπολις στέλλει διὰ τὴν Ῥωσσίαν.

Θυμίαμα εἰς φύλλα, τὸ Ἰσδαϊκὸν λεγόμενον παρὰ τῶν Εὐρωπαίων· διότι οἱ Ἑβραῖοι τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὰς συναγωγὰς των, καθὼς καὶ οἱ Τῦρκοι. Ὀνομάζεται Τηρκιστὶ Καρᾶ Γκιουνλουκ, ἢτοι Μαῦρον Θυμίαμα. Ἄγνωστον εἶναι τὸ δένδρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνεται· διότι οἱ νομίζοντες ὅτι εἶναι φλοιά τῆς Λιβανοδέενδρου, τὸ ὠνόμασαν ἔτιωσ· μὲ ὀσμὴν εὐώδη παρομοιάζουσαν μὲ τὸν ὑγρὸν στύρακα· φέρεται εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ καιόμενον εὐωδιάζει εἰς τὰς συναγωγὰς, καὶ Τζαμία. Εἰς καιρὸν θανατικῆς ἐξοδεύεται πολὺ διὰ κάπνισμα, καὶ ὠφελεῖ εἰς τοῦτο καὶ εἰς τὸν πνεύμονα κατὰ τὸν Γαρκίον, Garcin.

ΘΥΜΟΣ, Χόρτον ἀγριον εὐώδες μὲ μικροὺς κλόλους γεμάτους ἀπὸ πολλὰ μικρὰ στρογγύλα, καὶ πράσινα φύλλα, καὶ ἄνθη κατὰ κορυφὴν τῶν κλόλων ὑπέρυθρα·
ἀπὸ

λὴν τε Λιβανοφόρον ἐνοεῖ τὴν Αἰγύπτου, ἀποστείλας ἐκεῖθεν τὸν πολὺν Λίβανον, πρὸς ἐνδειξὴν ὅτι τῆς Λιβανοφόρου ἐκράτησε, καθὼς εἶχε προεῖπη εἰς τὸν φηιδωλὸν Φιλόσοφον.

ἀπὸ τῶ ὁποίου τὰ φύλλα καὶ ἄνθη ἐκβάλλων οἱ Φαρμακοποιοὶ ἔλαιον νοστιμώτατον. Ὁ Ὑμηττός, ὄρος τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων πολλὰς θύμους, τρέφει τὰς μελίσσας, καὶ κάμουν τὸ ἐξαιρετικὸν μέλι.

ΘΥΝΝΟΣ. Ὁφάρι θαλάσσιον μέγα κοιλιάρων, μελεπτόν δέρμα, μεγάλα λέπια, κεφάλι μυτερόν, καὶ ὀδόντια. Εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸν Βόσπορον τῆς Θράκης, ἀλλὰ σπανίως, καὶ λέγουσιν ὅτι εἶναι σαυρίδι μέγαλον Σαυρίς λεγόμενον, ἐξ ἧ τὸ ὑποκοριστικὸν Σαυρίδι. Σαυρίς γὰρ ἰχθύς μέγιστος κατὰ τὸν Βαρῖνον· καθ' ἡμᾶς δὲ μικρόν, καὶ ποταπὸν.

Εἰς τὰ παράλια τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν γίνεται ἀρκετὸν ἐμπόριον ἀπὸ τοῦ ὀφάρου τῶ Θύννου, ὁ ὁποῖος ὄντας ἀπὸ τὰ ταξειδιάρικα, καὶ κοπαδικὰ ὀφάρια, πιάνεται τὸ Φθινόπωρον εἰς δίκτυα μεγάλα ἀπὸ σχοῖνον, καὶ σωρηδόν· ἀμέσως ἐλκόμενον εἰς τὴν ξηρὰν θνήσκει· τὸν καθαρίζου ἀπὸ τὰ ἐντόσθια, τὸν κόπτουν εἰς τροχίσκους, καὶ τῆς ἐψήνουν εἰς ἐσχάρας, ἢ εἰς τηγάνι μὲ ἔλαιον, ἔπειτα τῆς βάλλουν εἰς βαρύλλια μὲ ἄλας, πιπέρι, μοσχοκάρφι, καὶ ἔλαιον, μὲ ὀλίγον ὀξείδι, καὶ ὀνομάζεται Θυννίνα, καὶ Γαλλιστὶ Θοννίνα, Thonnine.

Ὅταν οἱ τροχίσκοι ἦναι χωρὶς κόκκαλα, βάλλονται εἰς βαρύλλια μικρὰ ἀπὸ ξύλον λευκόν, κάτω πλατέα, καὶ ἄνω στενά· ὅταν δὲ ἦναι μὲ τὰ κόκκαλα, καὶ κατώτερα, βάλλεται εἰς τὰ συνήθη βαρύλλια.

Τὸ ὀφάρι τῆτο ἔχει γεῦσιν κρέατος βοϊδικῆ, καὶ ζητεῖται πολὺ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη· πρέπει ὅμως νὰ μὴ ἦναι παλαιόν, καὶ μὲ καλὸν ἔλαιον, ἀρκετὰ ἐλαιωμένον, καὶ ταριχευμένον.

Ὅλα τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας καταγίνονται μὲ ὄφελος εἰς αὐτὸ τὸ ὀφάρουμα.

I

ΙΑΪΔΗΣ, ἢ Πέτρα Θεία, πετράδιον πρασινωπὸν, ὀλίγον στακτερόν, καὶ σκληρὸν τόσον, ὥστε μεταχειρίζονται τὴν κόβιν τῆ ἀδάμαντος διὰ τὸ δέλευμά του. Τὰ Ἀσιατικὰ Ἔθνη τῆς Ἰνδίας δίδου εἰς τῆτο περισσοτέραν ὑπόληψιν καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα. Οἱ Τῦρκοι τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὰς κώπας, ἢτοι λαβὰς τῶν σπαθίων, καὶ μαχαιρῶν των, χρυσόδετον ὁμοίως καὶ οἱ Πολῶροι, καὶ Πέρσαι.

Τὰ Ἔθνη τῆς Νοτίας Ἀμερικῆς ὑπολαμβάνοντες τὸ ὠφέλιμον εἰς τὴν ἐπιληψίαν, καὶ τὴν λιθίασιν, τὸ τιμῶσι διὰ ταῦτα. **ΙΔΕ ΑἶΓΡΙΣ**,

ΙΑΛΑΪΠΑ. Ὁ περίφημος Βοτανικὸς Τερνεφόρτος τὴν ὁμοιάζει Στρυχνον Μεξικανὸν, φυλάττων καὶ τὸ Ἰαλάπα ὄνομα. Ὁ Μοναχὸς Πλεμιέρος, ὁμοίως εὐκλεῆς Βοτανικὸς, τὴν ὀνομάζει Ἀνεμόνην, καὶ Θαυμασίαν Περειανήν ὃ δὲ κλεινὸς Λινναῖος, Θαυμασίαν εἶναι δὲ ρίζα χόρτου τριῶν εἰδῶν, καθ' ὅλα τὴν δύναμιν καθαρτικὴ, γινομένη εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, καὶ τὴν Μαδέραν, καὶ μεταφερομένη εἰς χονδρὰ κομμάτια, ξηρὰ, δυσκολόθραυστος μὲ τὸ χέρι, ἀλλ' ἀπαλὴ εἰς τὸ κοπάνισμα, στακτομαύρη ἀπ' ἔξω, καὶ στιλπνομαύρη ἔσωθεν, ῥητινώδης, καὶ ἄροστος εἰς τὴν γεῦσιν, καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς καλῆς Ἰαλάπας.

Διὰ τῆ Οἰνοπνεύματος, καὶ Ποτίμε ὕδατος, ἐκβάλλουν ἀπὸ αὐτὴν Μαγιστέρον, ἢτοι ὑγρὰν ῤητίνην, λευκὴν, καὶ ἰξώδη, τὴν ὁποίαν ἐγκρίνεσιν ἀπὸ τὴν ἰδίαν Ἰαλάπαν, ἀλλέως διδομένην ὃ τὰ ἀλλεοτρόπως γινόμενα ἀποστάγματα τῆς δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν καθαρτικὴν δύναμιν.

ΙΑΣΜΙΨΝΟΝ. Χαμόδενδρον γνωστὸν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἐπιδένδρων, τῆ ὁποίου τὸ λευκὸν, καὶ εὐώδες ἄνθος κατασκευάζεται παρα τῶν μυρεψῶν εἰς βούτυρον χρήσιμον, καὶ κοσμητικὸν, καὶ μαλακτικὸν εἰς κα-

κόχυμα σπυρία, καὶ ἔξανθήματα, καὶ σχίσματα ἀπὸ κρυόν.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ κλόνοι του μακρύνουσι πολὺ, ὅταν δεθῶν εἰς δένδρον ἢ τοῖχον, καὶ φυλάττων τὸ ἴσον σχεδὸν πάχος, καὶ πολὺ μῆκος, εἶναι εὐχρηστοὶ διὰ τῶν Ἀσιατικῶν τὰς Καπνοσύρικας, καὶ εἰς πολλὰ μέρη φυτεύονται, καὶ περιποιεῖται ἐπὶ τῆτος. Φθείρονται ὅμως ὀγλίγωρα ἀν' ἀφεθῶν πολὺ ἀμεταχείριστοι αἱ τοιαῦται ῥάβδοι, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι εὐθυναί.

ἸΑΣΜΟΝ ἈΡΑΒΙΚΟΝ ὀνομάζουσι ὅσοι θέλουσι ἀποφύγειν παντελῶς τὰς βαρβάρους λέξεις τὸν Καφέν. Ἰδὲ **ΚΑΦΕΣ**.

ἸΑΣΠΙΣ. Εἶδος μαρμάρου, ἢ πετράδιον, σχεδὸν ὁμοῖον μὲ τὴν Ἀγάθην, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σύνθετον ἀπὸ πολλὰ χρώματα, καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ πράσινον, καὶ κόκκινον.

Ὁ πράσινος, καὶ μὲ μικρὰς αἵματρὰς κηλίδας Ἰασπιδίς ἐγκρίνεται ἀπὸ τῆς λοιπῆς. Μετὰ τῆτον εἶναι ὁ πορφυροῦς, ἔπειτα ὁ σαρκόχρως, ἢ ῥοδοκόκκινος.

Ἰασπιδίς ἀνθρῶς ὀνομάζεται ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὰ Πυρηνναῖα ὄρη διὰ τὰ ποικίλα τε χρώματα, παριστάνοντα ἀνθρῶν, ποταμῶν, καὶ διάφορα ἄλλα, ὅσα ἡ φύσις παίζουσα διαγράφει εἰς τὴν σύνθεσίν των. Ἰδὲ **ἈΓΑΘΗ**.

Ἰνδικόν. Τὸ κοινότερον λελάκι, ἴσως ἀπὸ τῆς Λεῖλακί χρώματος, τὸ ὁποῖον ἐμπαρεμφαίνει σχεδὸν τὸ ἴδιον· οἱ Εὐρωπαῖοι τὸ ὀνομάζουσι Ἰνδικόν, Indigo· διότι ἀπὸ ἀμφοτέρων τὰς Ἰνδίας ἐκβαίνει αὐτὴ ἢ βαφή· καὶ εἰς ἡμᾶς πρέπει νὰ ἐγκριθῇ αὐτὴ ἢ ὀνομασία, ἐπειδὴ ἔχει καθ' αὐτὴν τύπον Ἑλληνικόν.

Τὸ χαμόδενδρον τῆτος ὀνομάζεται παρὰ τῶν Ἑντοπίων **Ἄνιλον**, Anil, τοῦ ὁποῖου τὸ ἄγριον μεγαλώνει 5 ἕως 6 πόδας, μὲ φύλλα μυτερά, καὶ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ ἡμερον, καὶ εἶναι καλῆτερον διὰ τὴν βαφήν.

Τὸ ἡμερον σπείρεται ἀπὸ τὸν ἴδιον καρπόντου, καὶ ὑψώνεται ἕως 2½ πόδας, τὰ φύλλα τε εἶναι μικρά, ὡς τὰ πυξαρία, πράσινα, καὶ κιτρινοπὰ ὅταν φθάσεν εἰς τὴν

τὴν ὠριμότητα· τὸ ἄνθος του κοκκινωπὸν, καθὼς τῶν πισσῶν, καὶ ὁ καρπὸς του, λοβοὶ μακρεῖς, καὶ δρεπανοειδεῖς, ἐμπεριέχοντες σπόρον ἐλαιόχροον.

Εἰς τὸ φύτευμά τε χρειάζεται γῆν παγεῖαν, καὶ ὄχι πολλὰ ξηρὰν, καθαρισμένην ἀπὸ ὅλα τὰ ἑτερογενῆ χόρτα· φυτεύεται κατ'εὐθεῖαν γραμμῆν, ἕνα πόδα τετραγωνικῶς ἀπέχουσα ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην ρίζαν.

Εἰς ἐκάστην φυτεῖαν, ἢτοι τρύπαν, βάλλονται 11, ἢ 13 κόκκοι, καὶ εἰς τὸν καιρὸς ἦναι ὑγρὸς, εἰς 3, ἢ 4 ἡμέρας βλαστάνει, καὶ εἰς 2 μῆνας ὠριμάζει, ἢτοι σπάνον τὰ φύλλα τε φυτῶν, ὅταν τὰ πιάσης. Τότε λοιπὸν τὸ φερίζον ὀλίγον ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ δένοντές το εἰς δεμάτια τὸ βάλλουν εἰς κάδον, ἢ λάκκον γεμάτον νερόν, καὶ πλακώνοντές τα με πλάκας, ἢ ξύλα, χύοντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔλαιον ὅσον νὰ σκεπασθῆ, καὶ τὰ ἀφήνουν νὰ ζυμωθοῦν ἕως 4 ἡμέρας με μόνην τὴν θερμότητα τοῦ φυτοῦ. Μετὰ ταῦτα τὰ ἀνακατώνουν με χονδρὸν ξύλον, καὶ ἀφ' οὗ ἀφήσκει νὰ σταθῆ τὸ νερόν, καὶ νὰ κατασταλάξῃ, συνάξκει ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τὰ ἐπιπλέοντα ξύλα, καὶ πάλιν ἀνακατώνουν, καὶ ἔπειτα ἀφ' ἧς κατασταλάξῃ, κενώνουν τὸ νερόν, καὶ τὴν μένουσαν ὑπόστασιν βάλλουν εἰς προπλάσματα, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ Ἰνδικόν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρόποι τῆς κατασκευῆς τε δὲν διαφέρουν, εἰμὴ εἰς τὸ κτύπημα, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν λάκκων. Ἡ δὲ ποιότης τοῦ Ἰνδικῆ συνίσταται καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ζυμώσεως, ἢτοι βράσεως τῆς χόρτης, καὶ εἰς τὴν τοπικὴν ποιότητά τε· διότι τὸ περισσότερο τοῦ πρέποντος, δίδει πολὺ Ἰνδικόν, ἀλλὰ βαρὺ, καὶ κατώτερον, τὸ δὲ ὀλιγώτερον ζυμωμένον δίδει χειρότερον χρῶμα· παρά τῶν δολιωτέρων κατασκευαστῶν ἐπιρρίπτονται καὶ ἄλλα μίγματα διὰ τὴν αὐξήσκει τὴν ποσότητα.

Καλὸν Ἰνδικόν εἶναι τὸ καθαρὸν, ἐπιπλέον εἰς τὸ νερόν, εὐφλόγιστον, εἰς κομμάτια με ὀλίγον πάχος, καὶ μεσαίως σκληρὰ, χρώματος φαιοῦ, ἢ βαθέως κυανοῦ, καὶ ἔσωθεν με κηλίδας ἀργυρόχρους διεσπαρμένον, καὶ τριβόμενον εἰς τὸ ὄνυχι νὰ φαίνεται κοκκινωπὸν.

Τῶν

Τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν τὸ λεγόμενον ἀπὸ τῆ τοῦ Λαχωρί, καὶ ἀπὸ τῆς ποιότητος ἀνθος, εἶναι εἰς κολλύρια, καὶ ἐξαιρετώτατον· μετὰ τῆτο εἶναι τὸ τῆς Βαταβίας, καὶ ἔπειτα τὰ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ τοῦ τόπου ὀνομαζόμενα, ἢτοι Γκατιμάλας, Καράκας, Ἀγία Δομνίκου, καὶ ὀλοκατώτερον τὸ τῆς Καρολίνας.

Μεταφέρεται ἐκεῖθεν εἰς τὴν Εὐρώπην εἰς κιβώτια, βαρύλλια, καὶ ἀσκῆς, καὶ διαδίδεται εἰς τὰς βαφεῖς, καὶ ζωγράφους, πολυχρηστότατον διὰ τὸ κυανὸν χρῶμα κατ' ὅλους τὰς σκιασμάς τας· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰ λευκάσματα. Ἰδὲ ΛΕΥΚΑΣΜΑ.

Ὁ ἐνεστῶς θαλάσσιος πόλεμος ἐβίασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ εὕρουν τρόπον ἄλλης βαφῆς διὰ τὸ αὐτὸ χρῶμα, καὶ φημίζουσι εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ τὸ ἐπέτυχον μετὰ τὸ Παστέλον. Ἰδὲ ἸΣΑΤΙΣ.

Χρησιμεύει τὸ Ἰνδικόν, καὶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ὡς δροσιστικόν, μάλιστα εἰς τὰς ἐξανθηματικὰς ἀσθενείας.

ἸΝΔΙΑΝΑ· ὁ Βασμᾶς. Ἰδὲ Πανία τυπωμένα.

ἸΝΔΟΔΕΝΔΡΟΝ (κατὰ τὸ Inde bois Γαλλικόν) τὸ Καμπέχιον ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας, εἰς τὴν ὁποίαν βλαστάνει τὸ καλόν, καὶ τῆς Ἰαμαϊκῆς Ξύλον, ὅπόθεν φέρεται τὸ κατώτερον, ὀνομαζόμενον καὶ παρὰ τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν Ἀσχερῆ· δένδρον εὕρισκόμενον εἰς τὰ ῥηθέντα μέρη τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, καὶ τὴν Νῆσον τῆς Ἀγ. Σταυρῆ, καὶ εἰς ὅλην τὴν Γειανήν, εἰς τόπους ὑψηλῆς, ξηροῦς, καὶ πετρώδεις, μέγαλον, καὶ ὑψόμενον ἕως 50 πόδας, εὐδυστέλεχον, καὶ ὡραῖον, μεφλοϊὰν στακτηρὰν, καὶ ὀμαλὴν, φύλλα ἀειθαλῆ, ἀνθη πενταπέταλα μικρὰ, καὶ λευκὰ, καὶ καρπὸν ὡς ρόγαν σταφυλίου, μετὰ χρῶμα πορφυροῦν βαθύν γεμάτον ἀπὸ χυμὸν ὑγρὸν, νόστιμον, καὶ εὐωδιάζοντα εἰς τὸ στόμα, ὡς μοσχοκάρφι, καὶ κιννάμωμον.

Δίδει εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ ξύλον, τὰ φύλλα, καὶ τὸν καρπὸν.

Τὸ ξύλον τοῦ Καμπεχίου (ἐπειδὴ ἐπικρατεῖ ἡ ὀνομασία αὕτη) εἶναι ὡραῖον, κόκκινον, βαθύ (Μόρικον Βα-

Βακάμι) σκληρότατον, στερεόν, βαρὺ, καὶ χρήσιμον διὰ τὸν τόρον εἰς τὴν ξυλικὴν λεπτεργίαν· ἀλλὰ περισσότερον χρησιμεύει εἰς τὴν βαφὴν τοῦ Ἰακινθίνου, καὶ ὑπομέλανος χρώματος, καὶ δαπανᾶται πολὺ, φερόμενον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἡμᾶς· τὸ καλὸν Καμπέχιον εἶναι κομμένον μετὰ τὴν ἀξίνην, τὸ δὲ τῆς Ἰαμαϊκῆς κόπτεται παρὰ τῶν Ἀγγλων μετὰ τὸ πριόνι, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ γνώρισμά τε.

Ἔχει ἄρωμα ἄρκετόν, καὶ φημίζεται, ὡς κεφαλικόν, στομαχικόν, καὶ προφυλακτικόν ἀπὸ τὴν κακὴν κρᾶσιν τοῦ αἵρος.

Τὰ φύλλα του μεταχειρίζομενα εἰς τὰ μαγειρεύματα δίδουν μυρωδίαν γλυκυτέραν ἀπὸ τὰ δαφνόφυλλα, καὶ γεύσιν κινναμώμου, καὶ μοσχοκαρφίου, καὶ εἰς ἔλλειψιν αὐτῶν ἀποπληροῖ τὴν χρείαν. Εἰς δὲ τὴν Ἰατρικὴν, καπνίζουν τὰς παραλυσίας, καὶ τὰ ἐξογκώματα τῶν ποδῶν ἀπὸ τὸ κρῦον, καὶ τὸ μεταχειρίζονται εἰς ὅλα τὰ σύνθετα ἰατρικὰ ἀντὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Φύλλου. Folium Indicum.

Ὁ καρπὸς του ὀνομάζεται παρὰ τῶν Ἀγγλων Πιπέρι τῆς Ἰαμαϊκῆς, καὶ παρὰ τῶν Ὁλλανδῶν Ἀρωμον· εἶναι σύνθετος ἀπὸ Ἄρωμα Μοσχοκαρφίου, Μοσχοκαρυίου, καὶ Κινναμώμου, καὶ ἔμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων. Εἰς τὸν τόπον δαπανᾶται πολὺ εἰς τὰ μαγειρεύματα, καὶ εἰς τὴν Κοκκολάταν· οἱ Γάλλοι τὸν ὀνομάζουσι, καὶ Κόκκον Μοσχοκαρφίε, Graine de Girofle, ἀλλὰ καταχρηστικώτατα.

Ἰπάγεται τὸ δένδρον τοῦτο εἰς τὰ εἶδη τῆς Δάφνης, καθὼς τὸ Κιννάμωμον καὶ ἄλλα ἀρωματοφόρα τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Ἰνδιῶν.

ἸΞΟΨ. Φυτὸν παράσιτον, ξυλῶδες, βλαστάνον ἐπάνω εἰς τὰ μεγάλα δένδρα, καὶ τρεφόμενον ἀπὸ τὸν χυμὸν αὐτῶν· ἔχει δένδριδα στρογγύλην, σύνθετον ἀπὸ πολλοὺς κλόλους, μικροὺς, κομβώδεις, μετὰ δύο φύλλα εἰς τὴν ἀκραν των, καὶ ἀνὰ τρεῖς κόκκους εἰς ἕκαστον ἀπὸ τῶν κόμβους των· μόλις μεγαλώνει ἕως δύο πόδας,

καὶ

καὶ αἱ ρίζαι του εἰσχωροῦν ἕως εἰς τὴν ἐντερώνην τοῦ δένδρου διὰ νὰ ἀπομάξουν τὴν τροφήν των. Οἱ κόκκοι τε εἶναι διαφανεῖς, καὶ λευκοὶ, καὶ ὁμοιάζουν μαργαριτάρια, καὶ ἕκαστος ἔχει ἀνά ἓνα σπόρον.

Τὸ δενδρίδιον τῆτο διαιρεῖται εἰς ἀρσενικόν, τὸ ὁποῖον κάμνει ἄνθη, καὶ στημόνια, τὸ δὲ θηλυκόν, ἄνθη, καὶ καρπὸν, ἢτοι κόκκον κατὰ τὸν Ἀμηλον, Hamel.

ἸΞΟΣ. Ἰγλη κολλητικὴ, καὶ μελώδης συνθετομένη ἀπὸ διαφόρους χυμούς φυτῶν διὰ τὸ κυνήγημα τῶν μικρῶν πτηνῶν. Ὀνομάσθη δὲ οὕτω διὰ τὸ ἰξῶδες, καὶ κολλητικόν της, καὶ διότι πρότερον ἐγένετο ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω φυτόν.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φυσιολόγου Πλινίου, οἱ Παλαιοὶ Ἕλληνες, καὶ Ῥωμαῖοι, ἔκαμναν τὸν καλῆτερον Ἰξὸν ἀπὸ τοῦς κόκκους τοῦ ἀνω ρηθέντος φυτοῦ, ἐπονομάζοντές τον Ἰξὸν Ὀρνιθοθηρευτικόν, *Viscum aucupium* καθὼς καὶ οἱ τωρινοὶ Ἰταλοὶ, καὶ εἶναι ὁ καλῆτερος τούτου τοῦ εἶδους.

Τὸ εἰρημένον παράσιτον δενδρίδιον γίνεται ὄχι μόνον εἰς τὰς Δρυῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Μηλέας, Ἀπιδιάς, καὶ ἄλλα δένδρα. Οἱ παλαιοὶ Ἱερεῖς Δρυΐδες τῶν Γάλλων, ἢτοι Κελτῶν, ἔδωκαν εἰς αὐτὸ τοσαύτας μαγικὰς ἀρετὰς, ὥστε ἀκόμη δὲν ἤμπορῶν νὰ ἐξαλειφθῶν ἀπὸ τῆς ἀπογόνουσαν, μὲ ὅλον τὸν ἀγῶνα τῶν Φιλοσόφων νὰ τῆς φωτίσεν, καὶ τῶν Ἡγεμόνων νὰ συστήσουν Ἀκαδημίας, καὶ Πανεπιστήμια.

ἸΞΟΥ ὈΡΝΙΘΟΘΗΡΕΥΤΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ.

1. Βράζονται οἱ κόκκοι τῆ Ἰξῆ ἕως νὰ διαρραγοῦν, κοπανίζονται εἰς ὄλμον, πλύνονται μὲ νερὸν διὰ νὰ ἐκβῆ ἡ ἐπιδερμίδων, καὶ τὸ ὑπόλοιπον βαλλόμενον εἰς πήλινον ἀγγεῖον φυλάττεται εἰς κατώγειον· αὐτὸς ἦτον ὁ παλαιὸς τρόπος· κατὰ δὲ τὸν νέον·

2. Λάβε τὴν δευτέραν φλοιὰν τῆς μεγάλης Ἀκρίας (Sebest) εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀγρίξεως, ἀφισέ την νὰ
σα

σαπῆ εἰς τὸ νερόν, κοπάνισέ την, πλύνετην, καὶ ζύμωσέ την πολλάκις, καὶ ἄφες την νὰ βράσῃ εἰς τὸ βαρύλλι· ἔπειτα ἐξάφρισέ την, καὶ μένει ἰξὸς ἐξαίρετος.

3. Ἐπαρε τὸν καρπὸν τῆς Μυξίας (Τραπεζάν Κορμασί) βράσετον, στράγγισέ τον ἀραιά, βάλε ὀλίγον μέλι, ἀνακάτωσέ τον καλά, ἢ ἀντὶ Μυξίας Δαμασκινά κοκκύμηλα (Καϊδιά) κάμε ὡς ἄνω, καὶ ἔχεις Ἰξόν· ἀλλ' ὅλοι ἔτσι δέν βαστοῦν εἰς τὸ νερόν, καὶ χαλῶν μέτην βροχῆν.

4. Ἐπαρε 1 λίτραν καλὸν Ἰξόν· πλύνετον ἕως νὰ διαλυθῆ, κτύπατον ἕως νὰ μείνῃ παντελῶς νερόν, καὶ ἄφες τον νὰ στεγνώσῃ· ἔπειτα βάλετον εἰς ἀγγεῖον πήλινον, μὲ ἄλλο τόσον ἄλειμμα ὄρνιθος, πρόσθεσ καὶ 1 $\frac{1}{2}$ ἐγκίαν ὀξειδι, καὶ $\frac{1}{2}$ ἐγκίαν ἔλαιον, βράσετα ὅλα εἰς ὀλίγην φωτίαν ἀνακατώνωντάς τα παντοτεινά, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μὴ παγώσῃ τὸν χειμῶνα πρόσθεσ ὀλίγον πετρέλαιον, φύλαξέ τον, καὶ ὅταν θέλῃς ζέστανέτον, καὶ μεταχειρίσουτον.

ἸΟΪΣ ΧΑΛΧΟΥ, τὸ Ἰταλιστὶ, Βερδεράμε, Verdet, καὶ Τουρκιστὶ Τζιγκέρ. Ἰδὲ **ΧΑΛΚΟΪΣ**.

ἸΠΕΚΑΚΟΥΑΝΑ. Ρίζα χόρτου τῆς Βρασιλλίας ἀναγκαίου εἰς τὴν Ἰατρικὴν διὰ τὰς δυσεντερίας, ἐμετικὴ, καὶ δυναμωτικὴ τῆ στομάχου· εἶναι δὲ τριῶν εἰδῶν·

Μαύρη, ἡ ὁποία εἶναι καὶ δραστικωτέρα, καὶ εὐρισκομένη μόνον εἰς τὰς ὀχθὰς τῆ ποταμῆ Ἰανείρου· ἔτι δὲ Στακτερὴ, καὶ Λευκὴ· γινόμεναι εἰς τὴν Μαρτινίκαν, καὶ Γκαδελούπαν· ἀπὸ τὰ ὀνόματά των καταλαμβάνεται ἡ διαφορὰ των συνισταμένη εἰς τὸ χρῶμα τῆ ξύλων.

Ἡ καλὴ ποιότης αὐτῆς συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ ᾔναι παλαιά, βαρεῖα, δυσκολόθραυστος, ῥητινώδης, χωρὶς τὰ στελέχη, ἢ Γένεια, ἀλλ' ἀπλῶς ρίζα.

ἸΠΠΟΣ. Τὸ ἰδιωθυμούμενον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν Ἄλογον· ζῶον τετράποδον γνωστὸν, καὶ χρήσιμον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τῆ ὁποίας τὸ θηλυκὸν ὀνομάζεται Αἰθνη, καὶ κοινῶς Φοράδα, καὶ τὸ μικρὸν Πωλάρι, ἀπὸ τῆ, Πῶλος, καθὼς καὶ τῆς Ἡμίονος, καὶ τῆ Ὄγε.

Ἄνα-

Ἀραβάτης Ἴππος λέγεται ὁ ὀλόκληρος, καὶ μὴ εὐνουχισμένος. Ἐκτομίας, ἢ Εὐνοῦχος, ὁ εὐνουχισμένος. Ἐπιβατικός, ὁ χρήσιμος εἰς τὴν ἵππασίαν, καὶ Ἴππεὺς ἢ Ἐπιβάτης, ὁ ἐπάνω αὐτοῦ φερόμενος ἄνθρωπος. Φορτηγός, ἢ Φορτοματάρικος, καὶ ἐπισαγματικός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιφορτίζονται πράγματα· καὶ Ἀμαξίτης, ἢ Ἀμαξητικός, ὁ σύρων ἄμαξαν, ἢτοι ἄμαξιάρικος· καὶ Δρομάς ἄς ὀνομασθῆ ὁ χρήσιμος εἰς τοὺς ταχυδρόμους. Μετὰ ταῦτα ὑπάγονται πλῆθος ὀνομάτων κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ τιθάσσευμα, καὶ ἰδιώματα, καὶ τὸν τρόπον τῆς βადίσματος τῶν Ἴππων· ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς γεννήσεως αὐτῶν, καὶ τὸ ἴδιον γένος· ὡς Ἀραβικός, Αἰγυπτιακός, Ἀγγλικός, Ἰσπανικός, Οὐγκρικός, καὶ τὰ παρόμοια.

Ἐπειδὴ δὲ οὐσιωδῶς χρήσιμος εἰς τὸ ἐμπόριον εἶναι ὁ ζωντανός Ἴππος, καὶ ἡ πώλησις αὐτοῦ κατ' ἀγέλας συνιστᾷ τὸν ἵππέμπορον, ὠφέλιμον δὲ αὐτὸν μοί φαίνεται, καὶ περίεργον διὰ τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐκθέσω τὰς ἐγκριτομένας ποιότητας τῶν Ἴππων, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ ἵπποτροφεῖα, ἢ ἵππαγέλας, τὰ ὁποῖα ἐνασχολοῦσιν εἰς πολλὰ μέρη πολλοὺς ἐμπόρους.

Διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἐπιμελέμενος εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν Ἴππων τὴν καλὴν αὐτῶν ποιότητα μὲ ἐντέλειαν, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ πρᾶξις, καὶ ἡ μεταχείρισις ἐκάστη Ἴππου· ἀλλ' αὐτὰ εἶναι σχεδὸν ἰδιαίτερα εἰς τὸν ἀγοραστήν ἐνός, ἢ καὶ πολλῶν Ἴππων πρὸς χρήσιν του· τὰ δὲ γενικὰ γνωρίσματα συνίστανται α. εἰς τὸ χρῶμα τῆς τριχός. β. εἰς τὰς διαφορὰς κηλίδας, ἢ ποικιλότητας. γ. ἢ χιλῆ, ἢτοι τὸ ὀνύχιτων εἶναι καὶ αὐτὸ γνώρισμα.

Α'. Περὶ Χρώματος τῶν Ἴππων.

Τὸ χρῶμα τῶν Ἴππων χρησιμεύει πρῶτον διὰ τῆς εὐχαρίστησιν τοῦ μεταχειριζομένου αὐτὸν εἰς τὴν θεωρίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φύσις χαρακτηρίζει μὲ τῆτο καὶ οὐ-

νάμεις τινὰς, καὶ ἵππικὰς ἀρετὰς, ἃς ἐκθέσωμεν τὰ κοινότερα, καὶ τὰ πιθανώτερα τῶν χρωμάτων τέτων ἀποτελέσματα.

Ὁ Πυρρὸς Ξανθοκόκκινος Ἴππος, μὲ ἔραν, χαίτην, καὶ πόδας μαύρους εἶναι καλὸς, ἀλλὰ ὀρμητικὸς. Ὁ κυρίως πυρρὸς μὲ λευκὸν μέτωπον, εἶναι ἑξάίρετος, καὶ μάλιστα δι' ἀναβάτης κατὰ τὸ Ἰσπανικόν.

Alazan tostados antes mortos qu'ancados.

Ὁ πυρρὸς ὁ μετωπίτης, ἃς ἀποθάνη,

ἢ ζῶν ἃς βαλθῆ πώλους νὰ κάμνη.

Οἱ Ἴππογνώσται Ὄθωμανοὶ παραγγέλλουσι νὰ μὴ ἀγοράζῃ τινὰς πυρρὸν, ἢτοι ἄλικον Ἴππον. Ἀλί ἄλμα, ἄντζακ ἄτ ἔτζάρσα, ἄλ ὀλουῖρ.

Τὸν πυρρὸν μὴν ἀγοράζῃς, μ' ὄλον τέτο ἃς ἰξεύρης

Ὅτι Ἴππον νὰ πετάξῃ πυρρὸν μόνον θέλει εὐρης.

Ὁ Λευκόξανθος (βάδιος) ἐγκρίνεται, ὅταν ᾖναι καστανόχρως, καὶ αἱματόχρως· μάλιστα ὁ πρῶτος ὑπερτερεῖ τοὺς λοιποὺς ὄλους. Ὁ δὲ Ξανθόχρυσος, ἢ Ξανθόμαυρος, ἔχωντας πυρρὰν τὴν πλευρὰν, δὲν εἶναι πολὺ κατώτερος· ἀλλ' οἱ λευκόξανθοι, κλίνοντες εἰς τὸ λευκότερον, εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τοὺς ῥηθέετας.

Οἱ λευκοὶ, καὶ στακτιροὶ διαφόρων σκιασμάτων, ἢτοι βαθυτέρου, ἢ ἀνοικτοτέρου χρώματος, ἐγκρίνονται μόνον διὰ τὴν διάρκειάν των· ἀλλ' οἱ λευκοὶ εἶναι ὀκηροὶ, καὶ χρήσιμοι μόνον διὰ φόρτωμα· οἱ στακτιροὶ, καὶ καπνοβαμμένοι εἶναι ὀρμητικοί· οἱ στακτιροὶ πολυποίκιλοι ὀλιγώτερον· οἱ βαθυστακτιροὶ, καὶ κοκκινιστακτιροὶ, δὲν εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τὰς τελευταίας δύο.

Ὁ Μαῦρος μὲ τρίχα οὖλην (κατζαρωτὴν) εἶναι πολλὰ ζητημένος ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς.

Morchillos zitto sin senal, Mochos los queron, e pocos los an.

Οὖλον καὶ ὀλόμαυρον πολλοὶ ζητοῦσι,

Καὶ μ' ὄλον τοῦτο ὀλίγοι ἀποκτοῦσι.

Τὸ ἀνοικτὸν μαῦρον, καὶ τὸ στιλπτόμαυρον χρῶμα δὲν ἔχουν ὑπόληψιν.

Οἱ Ποικίλοι ἔχοντες τὰ ἄνω χρώματα (1) μὲ οὐλότητα τριχῶν, ἐγκρίνονται, ἀλλ' εἶναι βλαισοὶ, ἥτοι κτυπῆν τὰ ποδάρια των. Δια τῆτο λέγουν· Cavessa di moro si avies unglia valre, mas que l'oro.

Σύλόθριξ καὶ ποικίλε ἐξαίρετέ μου ἵππε!

Ἵπὲρ χρυσὸν τιμᾶσαι, τοὺς πόδας δὲ μὴ τύπτε.

Ὁ Ποικίλος οἰνόχρους ἔχει τὸ αὐτὸ ἐλάττωμα, καὶ ὄχι τὴν προκοπὴν· ἀμφότεροι ὅμως ἔχουσι τὴν ὄρασιν ἀσθενῆ, καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν τύφλωσιν, καθὼς καὶ οἱ στακτιρορρύπαροί. Φυσικῶς συμβάλλει εἰς τὴν ἀρετήν, ἢ ἐλάττωμα, ἡ σύγκρασις τοῦ μίγματος τῶν εἰρημένων τεσσάρων χρωμάτων, ἥτοι πυρρῆ, λευκοξανθῆ, λευκῆ, καὶ μέλανος, καὶ ταῦτα ὅλα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Β'. Περὶ Κηλίδων.

Ὁ λευκὸς κύκλος εἰς τὸ μέτωπον μῆτε ὀλόλευκος, μῆτε μέγας, εἶναι ἐνδειξις καὶ ὠραιότητος, καὶ προτερήματος.

Ὁ στάχυς εἶναι ἀνάφυσις ὀλίγων τριχῶν εἰς σχῆμα στάχεως, καὶ ὅταν εὐρίσκηται εἰς τὸν λαιμὸν, ἢ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου νομίζεται ἐνδειξις ἀνδρίας, ἀλλ' ὀλιγωτέρας, ἂν γένη εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος.

Ἡ λευκοποδία, ἥτοι τὸ νὰ ἔχη λευκὸν πόδα ὁ ἵππος χρώματος μαύρου, καστανοῦ, ἢ ὁμοίου βαθέος, ἀπὸ τὸν ταρσὸν καὶ κάτω· ἂν ἦναι πολλὰ χαμηλῆ, εἶναι σημεῖον καλόν· ἂν δὲ ὑψηλῆ, ἀχρεία, καὶ ἀκόμη ἀχρειοτέρα ἢ ἔχουσα μελανώματα.

Ἄν μόνον τὸ ἐμπροσθινὸν ποδᾶρι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐφιππεύοντος εἶναι λευκόν, ἢ μόνον τὰ δύο ὀπίσθια, ὁ ἵππος εἶναι καλός· ἂν τὰ τρία, ἐξαίρετος κατὰ τὴν Παροιμίαν τῶν Ἰταλῶν.

Ca-

(1) Τοιοῦτον ποικίλον ἐννοῶ τὸν ἔχοντα τρίχας πυρρᾶς, βαδίας, λευκᾶς, καὶ μαύρας ἀνακατωμένας.

Caval di tre, Caval di Re.

Ὁ τοὺς τρεῖς λευκός, ἵππος Βασιλικός.

Ὁ δὲ τοὺς τέσσαρας λευκός γίνεται ἀδύνατος· καὶ ὁ κατὰ γωνίαν εἰς ἓνα τῶν ὀπισθίων καὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἔχων τὴν λευκότητα, περιφρονεῖται, ὡς ὑποκείμενος εἰς συμποδίσματα, καὶ πτώσιν.

Γ. Περὶ Χηλῆς, ἥτοι ὄνυχος ἵππων.

Η χηλή ἢ μαύρη, συνενωμένη, καὶ ὁμαλή, εἶναι σημεῖον καλῆς κράσεως, καὶ καλοῦ δρόμου τοῦ ἵππου· ἢ λευκή με κύκλους, καὶ τραχεῖα, σημαίνει τὸ ἐναντίον· ὅταν ἔχη σειράς λευκὰς, καὶ μαύρας, τὸ μέσον μεταξύ τῶν εἰρημένων σημαίνει.

Πολλοὶ ἵπποι ὅμως ἐμπιστευόμενοι εἰς τὸ καλὸν ποδᾶρι, καὶ χηλήντων, τρέχουν με ὄρμην, καὶ ὀκλάζουν, ἥτοι συμπίπτουν, καὶ συμποδίζονται.

Ἄλλα γνωρίσματα ἀνδρίας, καὶ τῆς ἡλικίας τῶν ἵππων.

Ο καλὸς ἵππος ἐγκρίνεται, ὡς εἶδομεν, ἀπὸ τὸ ὄνυχιτου, ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον καὶ ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά του· διὰ τοῦτο λέγουν οἱ πωλοῦντες διὰ προτέρημα τὸ, „ἔχει καλὸν ποδᾶρι, καὶ καλὸν ὀμμάτι“.

Ἡ διαφανὴς καὶ καθαρά κόρη, καὶ τὸ βλοσυρὸν, ζωηρὸν, καὶ στερεὸν βλέμμα, εἶναι ἐνδείξεις καλοῦ ὀμματίου· τῆ δὲ ἀχρείου, αἱ κηλίδες, ἢ λευκότης, ὁ σκιασμός, οἱ κύκλοι εἰς τὴν κόρην, καὶ ὅλα τὰ θολώματα, καὶ δάκρυσμα εἰς τὸν κανθόν, καὶ τὰ βλέφαρα· τὰ μικρὰ, ὅταν δὲν εἶναι εἰς ἄκρον διαφανῆ, καὶ τὰ ἀνόμοια πρὸς ἀλληλα ὀμμάτια, ὁμοίως εἶναι ἀχρεῖα.

Σεληνιαζόμενοι ἵπποι λέγονται, ὧν μικρύνει, καὶ μεγαλώνουν οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τὰς φάσεις τῆς Σελήνης· κακίας, καὶ ἀτιθασσότητος σημεῖον εἶναι ἡ διαφορά τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον ὀφθαλμόν.

Ἡ ἡλικία τῶν ἵππων κρίνεται ἀπὸ τὰ ὀδόντια, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς, καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώπινων, δὲν εἶναι προσδιωρισμένος· ἔμπροσθεν τοῦ στόματος εἶναι οἱ γαλατόδοντες, ἔσωθεν εἰς τὸν μυχὸν αἱ μῆλαι· καὶ εἰς τὸ μεταξὺ ἀμφοτέρων οἱ ἀγκυλωτοὶ, ἢτοι σκυλόδοντες· τὴν ἀλλαγὴν τῶν γαλατηρῶν ἀκολουθοῦν οἱ ὀνυχώδεις, οἱ μεσαῖοι, καὶ οἱ γωνιώδεις.

Δώδεκα εἶναι οἱ γαλατόδοντες ἀνὰ 6 εἰς τὴν σιαγόνα, οἱ ὅποιοι διαρκοῦν ἕως $2\frac{1}{2}$ ἢ τὸ πολὺ 3 ἔτη· μετὰ ταῦτα ἀλλάσσουν οἱ ἔμπροσθινοὶ ὀνυχώδεις ἀνὰ δύο ὄντες εἰς σιαγόνα· ὥστε οἱ ὀνυχωτοὶ οὗτοι εἶναι σημεῖον ὅτι ὁ ἵππος ὑπερβαίνει τὴν τριετίαν· μετὰ τούτους πίπτουν οἱ μεσαῖοι ὀνομαζόμενοι ἀνὰ εἰς ἑκατέρωθεν τῶν ὀνυχωτῶν εἰς ἄμφω τὰς σιαγόνας· καὶ διὰ τούτων κρίνεται ὑπὲρ τὴν τριετίαν ἕως τετραετίας, καὶ ἡμισείας, ὅτε ἀλλάσσουν καὶ οἱ κατ' ἄκρα ἀμφοτέρωθεν γωνιώδεις· ὥστε εἰς ἡλικίαν $4\frac{1}{2}$ ἐτῶν ἀλλάσσουν ὅλοι οἱ γαλατηροὶ ὀδόντες, οἱ ὅποιοι εἶναι στενώτεροι, καὶ ἀδυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς εἰρημένους νέους, καὶ φαίνεται διὰ ταῦτα.

Διὰ τῶν γωνειωδῶν τούτων γνωρίζεται ἡ ἐξῆς ἡλικία ἕως τῶν 8 ἐτῶν, διότι εἰς τὰ 5, τὸ ἔξω τῶν ὀδόντων τούτων φαίνεται, ἀλλὰ τὸ ἔσω εἶναι σκεπασμένον μὲ οὐλην κρεατώδη· εἰς τὰ $5\frac{1}{2}$ λείπει τὸ οὐλος, ἀλλὰ μένει βαθυλόν· εἰς τὰ 6 εἶναι ἴσα, μακρὰ, καὶ γυμνὰ ἔξωθεν, καὶ ἔσωθεν, ἀλλ' ἐντεῦθεν μαῦρα, καὶ βαθυλά· εἰς τὰ 7 τὸ ἐσωτερικὸν βαθυλόν, τροχεῖται, καὶ μακρύνουν ἀκόμη· εἰς τὰ $7\frac{1}{2}$, ἢ τὸ πολὺ 8, ἰσάζουν καὶ ἔσωθεν, καὶ χάνεται ἡ μελαρότης εἰς τρόπον ὅτι δὲν ἡμποροῦν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γνωρισθοῦν αἱ ἡλικίαι ἀπὸ τῆς γωνιώδεις ὀδόντας· ὥστε ἀναγκαζόμεθα νὰ παρατηρῶμεν τὴν ἡλικίαν ἀναλογικῶς εἰς τὸ μαυράδι, καὶ κοίλωμα, ἢτοι βαθύλωμα τῶν σκυλοδόντων κειμένων ἀνὰ εἰς ἑκατέρωθεν τῶν γωνειωδῶν εἰς τὰς δύο σιαγόνας, ἕως τῶν δώδεκα ἐτῶν, ὅτε καὶ οὗτοι ἰσάζουν μενοῦς ἄλλους, καὶ γηράζουν οἱ ἵπποι,

Συμβαίνει ὁμως σπανίως γὰ εὐρεθούν ἵπποι χωρίς σκυλόδοντας, διὰ τοῦτο τούτων, καὶ τῶν ὑπὲρ τὰ δώδεκα ἔτη, τὴν ἡλικίαν συμπεραίνουν οἱ δοκιμασταὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῶν γινομένων ρυτίδων ἐπάνω ἀπὸ τὰ μμάτια τῶν ἄλλὰ κατὰ τὴν γνώμην τῶν δοκίμων ἢ παρατήρησις αὐτὴ εἶναι ἐπισηφελῆς, ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ εὐρεθούν ἵπποι γεννημένοι ἀπὸ ἀναβάτην, ἢ γέροντα, ἢ μετὰ πολλὰς ἄλλας ὀχείας, καὶ οἱ τοιοῦτοι γέροι ἀκόμη ὄντες ἔχουσιν αὐτὰ τὰ ρυτιδώματα.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ καλῆς, ἢ κακῆς ποιότητος, καὶ περὶ γνωρίσματος τῆς ἡλικίας τῶν ἵππων ἄς ἀκολουθήσωμεν δέ, καὶ τὰ περὶ ἐμπορίου τῶν αὐτῶν εἰς ἀγέλας.

Οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μας κτηνησάμεν νὰ ἔχωμεν μεγάλην χρείαν ἀπὸ τὸν ἵππον εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Βασιλέων, εἰς τὰ στρατιωτικὰ συντάγματα, εἰς τὰς διὰ ξηρὰς μεταβάσεις, καὶ ἀναγκαίας, καὶ τρυφηλὰς, εἰς τοὺς μύλους, καὶ ἄλλας ὑδραυλικὰς μηχανὰς, εἰς τὰς διὰ τρυφήν, καὶ τροφὴν ἀμάξας, καὶ παντοῖα ἄλλα ἔργα, ὃ ἵππος εἶναι ἀναγκαιότατος διὰ τῆτο κτηνοτρόφουνται πανταχοῦ ἀγέλαι ἵππων. Ἴδὲ κατωτέρω ἸΠΠΟΤΡΟΦΕΪΟΝ καὶ ἡ μεταπώλησις τῶν ἀποτελεῖ μέγα ἐμπόριον ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐσωτερικὸν εἰς ἕκαστον γένος, καὶ Ἐπικράτειαν.

Ὅσοι τόποι ἔχουν εὐρύχωρον, καὶ χλοηφόρον γῆν τρέφουν ἀγέλας, καὶ πωλοῦν ἀγελιῶν τοὺς ἵππους πρὸς ἐκείτους, οἱ ὅποιοι ὑστεροῦνται ἀπὸ τοιαύτην γῆν.

Εἰς τὴν Ἀραβίαν εὐρίσκονται οἱ ἐξαιρετώτεροι ἵπποι, καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁῦτοι εἶναι ὠραιότεροι ἀπὸ ἐκείτους διότι τρέφονται εἰς γῆν εὐφοροτέραν, ἄλλ' εἶναι ἀδυνατώτεροι. Οἱ Ὀθωμανοὶ διὰ τὴν Αὐλὴν, καὶ διὰ τοὺς Μεγιστᾶνας, καὶ κατὰ τόπους Σατράπας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον λαμβάνουν τοὺς ἵππους, ζῶα ὠραῖα, καὶ διὰ τὸ χρῶμα, καὶ διὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος τῶν, καὶ διὰ τὴν ἡμερότητα τῶν, καὶ εὐτίθασσον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀμέσως μετὰ τὴν τριετίαν συγεθίζουσιν οἱ Αἰ-

γύπτιοι Μαμλοῦκοι νὰ βιάζουσι τοὺς ἵππους εἰς ἰπ-
 πασίαν ἀγωνιστικὴν, ἐξορμούντες, καὶ ἀκρίτως χαλινα-
 γωγούντες αὐτοὺς, τοὺς ἀποκατασταίνουσι χωλοὺς, καὶ
 διὰ ἰατρείαν μεταχειριζόμενοι τὸ καύσιμον μὲ σίδηρα
 πυρωμένα εἰς τοὺς πόδας, καὶ εἰς τὰ ὀπίσθια, τὰς ἀ-
 σχημίζουσι ὥστε κατὰ τὴν γνώμην τῶν δοκίμων μόλις
 εἰς 100 πενταετείς ἵππους εὐρίσκονται οἱ 10 γεροὶ,
 καὶ ἀκαῦστοι. Ἡ ἐμπορικὴ ἐξοδος τῶν ἵππων εἶναι ἐμ-
 ποδισμένη εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Οἱ ἵπποι τῆς Βαρβαρίας ἐγκρίνονται ἀπὸ τὰς Αἰγυ-
 πτιακοῦς, καὶ συγκρίνονται σχεδὸν μὲ τοὺς Ἀραβικοῦς.

Ἡ Τουρκία ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου τρέφει καλοὺς ἵππους
 εἰς τὴν Βόσταν, μικροὺς κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀνδρείους,
 καὶ εὐτιθάσσους ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀ-
 σίαν· οἱ τῆς Μολδαβίας εἶναι καλοὶ διὰ φόρτωμα.

Ἡ Ἀνδαλουσία τῆς Ἰσπανίας τρέφει ὁμοίως ἵππους
 ἐξαιρέτους· καθὼς καὶ ἡ Νεάπολις τῆς Ἰταλίας· ἀλ-
 λ' ὅλοι οἱ ῥηθέντες χρησιμεύουσι εἰς τὴν Ἰππασίαν.

Ἡ Ἀγγλία μὲ τὴν ἐπιμέλειάν της ἀπέκτησεν ἵππους
 καλοῦ γένους, καὶ διὰ τὴν Ἰππασίαν, καὶ διὰ τὴν Ἀ-
 μαξουλίαν· δὲν εἶναι ὅμως εὐστροφοὶ, ἔτ' ἐπιτήδειοι διὰ
 τὸ βαρυκέφαλον, καὶ δυσχαλίνωτόν των.

Ἰππους μεγάλους, καὶ ζητούμενους διὰ τὴν Ἀμαξουλ-
 λίαν ἔχει ἡ Οὐγκαρία· καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἐγκρινόμενα
 μέρη διὰ τὰ γένη τῶν ἵππων.

Τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, τρέφουσι ἵππους κα-
 θὼς καὶ ἡ Δακία, καὶ ἡ Βοσνία, καὶ ἡ Ἀσιατικὴ
 Τουρκία, καὶ Περσία, ἀλλ' ὄχι ὡς τοὺς ἀνω σημειω-
 μένους. Ἡ Θεσσαλία ἔτρεφε τὸ παλαιὸν ἐπαινουμένους
 ἵππους· τῶρα ὅμως διὰ τὴν ἀμέλειαν τῶν κατοίκων ἐ-
 ξέλιπε τὸ καλὸν γένος.

Ὁ ἵππος μετὰ τὰ $3\frac{1}{2}$ ἔτη γίνεται εὐχρηστος, καὶ
 εἰς τὰ 12 ἕως 14 γηράζει, καὶ ζῆ ἕως τὰ 20 καὶ 24.

Ἀπὸ τὸν ἵππον λαμβάνει τὸ ἐμπόριον τρίχας τῆς
 χαίτης, καὶ οὐράς· ὕδρμα, χηλὴν, καὶ ἔλαιον, ἥτοι
 πιμελὴν.

Ἡ τρίχα τῆς χაίτης χρησιμεύει διὰ γέμισμα στρωμάτων, καὶ σκαμνίων διὰ τὴν ἐλαστικότητά του, καὶ τὸ ἀκαταπλάκωτον, καθὼς καὶ τῆς οὐράς· αὕτη ὅμως ἢ ὑστερωτέρα χρησιμεύει καὶ διὰ τὰ μικρὰ ἀλιευτικὰ ἀγκίστρια, κλωσμένη, ἢ πλεγμένη εἰς ἀνάλογον μῆκος μετὰ τὸ βάθος τῶν ποταμῶν, καὶ θαλασσῶν, καὶ λιμνῶν.

Τὸ δέρμα σκυτοδεφύμενον, καθὼς καὶ τῶν βοῶν, χρησιμεύει εἰς τὰ ἴδια πράγματα, καὶ τὸ μαλλί του εἰς γέμισμα σκαμνίων. Ἰδὲ ΣΚΥΤΟΔΕΨΙΑ.

Ἡ χηλὴ ἐπιδέχεται τὰς ἰδίας κατασκευάς, ὅσας καὶ τὰ κέρατα τῶν μεγάλων ζῴων. Ἰδὲ ΚΕΡΑΤΟΝ.

Τὸ ἔλαιον, ἢ τοι αἴλειμμα, συνάζεται μετὰ τὸ βράσιμον τοῦ λαιμοῦ, καὶ τοῦ μεσεντέρου τῶν ἵππων, καὶ εἶναι χρησιμώτατον εἰς τὴν ἐγκαυστικὴν τέχνην· (Ἰδὲ ἘΓΚΑΤΣΤΟΝ.) ἐπειδὴ ἔχει δραστηκωτάτην τὴν φλόγα, καὶ ὀλιγώτατον καπνόν. Εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Ἁγίου Δομιτίου, καὶ τὰς λοιπὰς Ἀντίλλας τὸ μεταχειρίζονται διὰ κοινὸν πρόσαμμα εἰς τοὺς λύχνους των.

ἸΠΠΟΤΡΟΦΕΪΟΝ, ἢ ἸΠΠΕΓΕΛΗΝ ὀνομάζω τὴν ἀγέλην τῶν ἵππων, ὅπως τρεφόμενοι αὐξάνουν, καὶ πολλαπλασιάζονται, καὶ μετὰ ταῦτα πωλοῦνται, καὶ τιθασσεύονται. Οἱ Γάλλοι τὸ ὀνομάζουσι Haggas, καὶ οἱ Τούρκοι, (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀγέλη) Χεργελὲ, τὰ ὅποια σημαίνουν κυρίως Κτηνοτροφεῖον, ὅταν διὰ κτήνος ἐκλάβωμεν τὰ ἐπισταγματικὰ ζῶα, ὡς ἵππους, ἡμιόνους, καὶ ὄρους, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἐννοίαν θέλομεν διαγράψαι ἐμπεριληπτικώτερον εἰς τὸ ἴδιον Ἄρθρον· Ἰδὲ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΕΪΟΝ.

Τὰ Ἰπποτροφεῖα εἰς τὴν Εὐρώπην ἔλαβον πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ διὰ τοῦτο ὅπου τὰ λοιπὰ ἐπιτιθεύματα, καὶ τέχναι εἶναι ἐμποδισμένα εἰς τὸν χορὸν τῶν εὐγενῶν, αὐτὰ νομιζόμεθα ἐπάγγελμα ἐλευθέριον, ἐπιτρέπονται καὶ εἰς τοὺς Ἡγεμόνας, Κόμητας, καὶ ὄλους τοὺς εὐγενεῖς, χωρὶς τὰ περιφρονηθῆναι τὸ ματαιολογεῖν τούτο ὄνομα τῆς εὐγενείας.